

Otázka: Obec křesťanů v ČR

Předmět: Základy společenských věd

Přidal(a): Ter

Obec křesťanů neboli hnutí za náboženskou obnovu je malá náboženská společnost, vyznačující se velkým důrazem na liturgický život. Podle sčítání lidu roku 2011 se k ní v Česko republice přihlásilo 884 osob. V roce 1925 začala Obec křesťanů působit ve Švýcarsku a v Československu a pak postupně v dalších evropských zemích. Po nástupu nacismu byla v Německu a jím obsazených oblastech zakázána a pronásledována, po skončení války však byla obnovena činnost všech sborů a Obec křesťanů se začala šířit i do zámoří. V Československu byla Obec křesťanů opět zakázána komunistickým režimem v roce 1951, avšak pracovala dál v podzemí. Po krátkém pokusu obnovit veřejnou práci v době Pražského jara byla v roce 1971 zakázána potřetí. Od roku 1990 rozvíjí svou činnost znovu veřejně na bázi občanského sdružení Obec křesťanů – Hnutí za náboženskou obnovu.

Od září 2002 je Obec křesťanů registrovaná jako náboženská společnost Obec křesťanů v České republice. Z pěti stávajících sborů Obec křesťanů má zatím jen pražská sbor vlastní kněze (v současnosti 3). V Pardubicích, Olomouci, Brně a Příbrami jsou sbory újezdni – to znamená, že do nich kněz na konání svátosti pravidelně dojíždí. Kněžimi se v Obci křesťanů mohou stát muži i ženy, celibát není vyžadován.

Statutární orgán zastupující Obec křesťanů v ČR tvoří dvě osoby – předseda Synody Obec křesťanů a předseda Rady Obce křesťanů. Obec křesťanů nepobírá žádnou podporu od státu a její financování je tedy závislé na dobrovolných příspěvcích členů a příznivců.

Jako úvod do sebestředstavení a sebechápání Obce křesťanů můžeme uvést doslovnou citaci z jejích webových stránek:

Název „Obec křesťanů – Hnutí za náboženskou obnovu“ již prozrazuje hlavní rysy našeho náboženského společenství: Cítíme se být křesťany, tedy hlásíme se k Ježíši Kristu, jeho učení, utrpení, smrti a zmrtvýchvstání; nepovažujeme se však za církev vázanou určitým vyznáním, nýbrž za obec otevřenou všem lidem bez ohledu na rozdíly v jejich konkrétních náboženských představách; jsme hnutím, které usiluje o obnovu náboženského života způsobem přiměřeným dnešnímu člověku.

Jinými slovy, každý člověk může najít Boha v hloubi vlastní duše i v základech světa kolem sebe – a hlavní rolí Obce je ho v atmosféře duchovní svobody v tomto hledání stimulovat.

Podívejme se nyní na učení a náboženský život tohoto hnutí především v kontextu tradičního křesťanství.

Obec křesťanů vychází ze všeobecně křesťanských základů. Snaží se vést své věřící k duchovní samostatnosti, tedy k tomu, aby dokázali sami poznávat pravdu a podle ní pak utvářet své konání. Už tato základní intence však hnutí i jeho interpretaci křesťanství

zásadním způsobem determinuje a odlišuje od jiných křesťanských proudů. Již od počátku svého působení byla Obec křesťanů úzce spjata s antroposofií.

Můžeme však jmenovat vícero bodů, kde mají některé antroposofické myšlenky na teologii Obce křesťanů určitý vliv. Například v pohledu na čin Ježíše Krista na Golgotě jakožto ústřední událost světových dějin či blízký vztah k představě reinkarnace. Patrně nejzřetelněji tento vliv můžeme sledovat v názoru, že Ježíš není Kristem od počátku svého života, nýbrž se jím stává teprve později.

Středem kultu Obce křesťanů je sedm svátostí, jejich pojetí a částečně i názvy jsou však odlišné od tradičního pojetí katolické či pravoslavné církve. Hlavní svátostí je tzv. Obřad posvěcení člověka, což je jiné pojmenování pro mši svatou.

Misijní činnost v pravém slova smyslu Obec neprovádí.

Především v interpretaci „Kristova impulsu“ lze vidět jasný vliv antroposofie a zároveň výchozí bod Obce křesťanů. Konkrétně a nejzásadněji je však pojetí religiozity v Obci křesťanů ovlivněno nikoli antroposofickým poznáním jako takovým, nýbrž jeho metodologií – tedy přístupem k poznávání samotnému.

Pojetí pravdy uvnitř Obce křesťanů vyplývá spíše ze zásady odlišné: „Co člověk, to jiná cesta k pravdě.“ Sama Obec má pak představovat právě jednu z cest; nikoliv však pravdu samotnou.